

Sygn. akt II K 354/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 marca 2016 roku

Sąd Rejonowy w Bielsku Podlaskim II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Joanna Panasiuk

Protokolant: Helena Oniszczyk

w obecności Prokuratora: Jerzego Fiedoruka

po rozpoznaniu w dniach: 7 marca 2016 roku i 31 marca 2016 roku sprawy:

K. D. syna M. i B. z domu K., urodzonego (...) w Ł.,

oskarżonego o to, że:

w dniu 4 listopada 2015 roku około godziny 22.20 na drodze publicznej, ulica (...) w B., powiat (...) prowadził pojazd mechaniczny – samochód osobowy marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości /0,55mg/dm³ i 0,52 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu,

tj. o czyn z art. 178a § 1 k.k.

I. Oskarżonego K. D. uznaje za winnego popełnienia zarzuczonego mu czynu i za to na mocy art. 178a § 1 k.k. skazuje go na karę grzywny w wymiarze 100 (stu) stawek dziennych, ustalając wysokość 1 (jednej) stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięciu) złotych.

II. Na mocy art. 42 § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych objętych prawem jazdy kategorii B na okres 3 (trzech) lat.

III. Na mocy art. 43 § 3 k.k. zobowiązuje oskarżonego do zwrotu dokumentu uprawniającego do prowadzenia pojazdu do Starostwa Powiatowego Wydział Komunikacji w B., stwierdzając, iż do chwili wykonania tego obowiązku okres, na który orzeczono zakaz, nie biegnie.

IV. Na mocy art. 43a § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci świadczenia pieniężnego w kwocie 5.000 (pięciu tysięcy) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej.

V. Zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 złotych tytułem opłaty i obciąża go pozostałymi kosztami sądowymi w kwocie 70 złotych.

Sędzia

Sygn. akt II K 354/15

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego w sprawie Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 4 listopada 2015 roku K. D. przyjechał samochodem osobowym marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...) do swego znajomego M. G. (1), zamieszkałego w B.. Umówili się z K. K. (2) na Dworec (...), po czym wspólnie udali się wspomnianym pojazdem do sklepu, by kupić alkohol i razem pojechali na ulicę (...) w B.. Kierowcą w dalszym ciągu

był K. D.. Zatrzymali się na drodze dojazdowej do posesji, usytuowanej równolegle do ulicy (...). Po prawej stronie usytuowane były barierki ochronne, a po lewej dwa znaki drogowe. Po chwili mężczyźni zaczęli spożywać alkohol w postaci whisky. Około godziny 22.20 K. D. uruchomił silnik w swoim pojeździe i zaczął cofać uderzając w znak oraz barierki ochronne. Wtedy K. K. (2) wysiadła z pojazdu, by ocenić uszkodzenia samochodu. Naoczniymi świadkami tego zdarzenia byli mieszkający naprzeciwko K. O. i R. G., którzy wezwali patrol policji. W godzinach wieczornych pełnili służbę funkcjonariusze Posterunku Policji w B. – B. K. i Z. K.. Po przybyciu za miejsce zdarzenia, policjanci ujawnili uszkodzone barierki ochronne i znak drogowy. Natomiast nie zastali osób biorących udział w kolizji jak też pojazdu wskazanego przez zgłaszającego zdarzenie. Podczas rozmowy ze zgłaszającym K. O., funkcjonariusze ustalili, że w pojeździe marki A. (...) znajdowały się dwie osoby – kierowcą był mężczyzna, a pasażerem kobieta o blond włosach. Następnie policjanci udali się w celu opatrolowania miejscowości B.. W trakcie czynności zlokalizowali samochód osobowy marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Pojazd ten zaparkowano na niezabudowanej posesji przy ulicy (...) II w B.. Miał on zarysowany tylny zderzak po obu stronach oraz lewy tylny błotnik i lewe przednie drzwi oraz uszkodzoną tylną oś. W pojeździe nie było nikogo, niemniej jednak w pobliżu stały dwie osoby - K. D. wraz K. K. (2). Oboje zostali poddani badaniom stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym A.. Badanie stanu trzeźwości K. K. (2) wykazało, iż była trzeźwa. K. D. znajdował się w stanie nietrzeźwości. Funkcjonariusze policji wraz z mężczyzną udali się do Posterunku Policji w B. w celu sprawdzenia stanu trzeźwości K. D. za pomocą urządzenia stacjonarnego. W tym celu funkcjonariusz użył urządzenia elektronicznego Alkometr A 2.0 nr fabryczny (...). Pierwszego pomiaru stanu trzeźwości K. D. o godzinie 23.36 uzyskując wskazanie 0,55 mg/dm³. Drugi pomiar przeprowadzony o godzinie 23.40 dał wynik 0,52 mg/dm³. Trzeciego pomiaru dokonano o godzinie 00.08 uzyskując wynik 0,50 mg/dm³. K. D. nie kwestionował wyników badania, nie żądał też przeprowadzenia badania krwi na obecność alkoholu.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o następujące dowody: zeznania świadków B. K. (k. 33v - 34 akt sprawy), Z. K. (k. 34v – 36 akt sprawy), M. G. (1) (k. 36 - 36v akt sprawy), K. K. (2) (k. 50v – 51 akt sprawy), K. O. (k. 51v – 52 akt sprawy), R. M. G. (2) (k. 52 – 52v akt sprawy) oraz notatkę urzędową (k. 2 załącznika do aktu oskarżenia „materiały związane z kwestią odpowiedzialności oskarżonego wyselekcjonowane na podstawie art. 334 § 1 k.p.k.”), protokół z przebiegu badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym wraz ze świadectwem wzorcowania (k. 3 – 5 wyżej wskazanego załącznika), informację z K. (k. 8 akt sprawy), pismo Starostwa Powiatowego w B. (k. 27 wyżej wskazanego załącznika).

Oskarżony K. D. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmówił złożenia wyjaśnień (k. 30 – 32 załącznika do aktu oskarżenia „materiały związane z kwestią odpowiedzialności oskarżonego wyselekcjonowane na podstawie art. 334 § 1 k.p.k.”).

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

W ocenie Sądu w świetle materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie wina i okoliczności popełnienia przez oskarżonego zarzucanego mu czynu nie budzą jakichkolwiek wątpliwości.

Bezspornym w niniejszej sprawie jest to, że K. D. w dniu 4 listopada 2015 roku około godziny 22.20 na ulicy (...) w B., posiadającej status drogi publicznej, prowadził samochód osobowy marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...).

Powyższa okoliczność wynika przede wszystkim z zeznań świadków M. G. (1) (k. 36 - 36v akt sprawy), K. K. (2) (k. 50v – 51 akt sprawy), K. O. (k. 51v – 52 akt sprawy) oraz R. M. G. (2) (k. 52 – 52v akt sprawy).

M. G. (1) podał, iż w dniu 4 listopada 2015 roku K. D. przyjechał po niego, po czym udali się na dworzec (...) po K. K. (2). Następnie we troje pojechali samochodem osobowym marki A. (...) koloru srebrnego w kierunku ulicy (...) w B., by tam spożywać alkohol w postaci whisky. W pojeździe nie było innych osób. Zatrzymali się na drodze dojazdowej do posesji, położonej równolegle do ulicy (...). Przy tej drodze po prawej stronie usytuowane są barierki ochronne, natomiast po lewej dwa znaki drogowe. Po wypiciu whisky umówili się, że K. D. odwiezie go do domu. Wtedy pojazd najechał na krawężnik i uderzył w znak drogowy. Następnie wysiedli z auta, by obejrzeć uszkodzenia. K. D. odwiózł

go do domu przy ulicy (...), usytuowanego w odległości około 400 metrów od miejsca zdarzenia. Podkreślił też, iż nikt nie zwracał uwagi kierowcy, by nie prowadził pojazdu z uwagi na spożycie alkoholu.

K. K. (2) zeznała natomiast, iż dniu zdarzenia umówiła się z M. G. (1). Razem z nim przebywał wtedy K. D. oraz znajomy M. G. (1), o imieniu P.. Razem udali się do sklepu, aby kupić alkohol. Kierowcą był K. D.. Wszyscy, z wyjątkiem K. K. (2) spożywali alkohol, po czym udali się na targowisko w B.. Następnie odwieźli P. do domu i we troje udali się w okolice drogi dojazdowej, równoległej do ulicy (...). Przez jakiś czas siedzieli w samochodzie. Gdy K. D. ruszył, uderzył w znak drogowy i barierkę ochronną. Razem z kierowcą wysiedli, by obejrzeć uszkodzenia. Po pewnym czasie odwieźli M. G. (1) do domu. Kiedy zaparkowali auto na pustym placu w pobliżu domu K. K. (2), po chwili zjawił się patrol policji. Funkcjonariusze poddali K. K. (2) i K. D. badaniom stanu trzeźwości, po czym odwieźli ją do domu. K. K. (2) wskazała, iż K. D. namawiał ją, by nie ujawniała funkcjonariuszom policji, iż to on był kierowcą pojazdu oraz oddał jej kluczyki do samochodu.

K. O. oraz R. G. zeznali, iż w około godziny 22 przebywając w domu, spostrzegli zaparkowany po przeciwnej stronie ulicy, samochód osobowy marki A. (...) koloru srebrnego. (...) stało na nieoświetlonej drodze dojazdowej położonej przy ulicy (...). Po pewnym czasie pojazd zaczął cofać, uderzając w znak drogowy. Wtedy z jego wnętrza wysiadła pasażerka. Po czym wsiadła z powrotem do auta, które natychmiast odjechało. K. O. wezwał patrol policji. Po przybyciu funkcjonariuszy na miejsce zdarzenia, wskazał kierunek oddalenia się samochodu. Po pewnym czasie wyruszył w poszukiwaniu tego auta. Przejeżdżając ulicą (...) zauważył uszkodzony pojazd i radiowóz policyjny. W pobliżu stał mężczyzna wraz z kobietą, którą świadek widział wcześniej. Ponadto R. G. podkreśliła, iż z całą pewnością kierowcą nie była kobieta.

Sąd przyznał walor wiarygodności zeznaniom wyżej wskazanych świadków. Godnym podkreślenia jest, iż osoby te były naocznymi świadkami zaistniałych zdarzeń z udziałem oskarżonego. Pomimo niewielkich rozbieżności, zeznania wskazanych świadków są spójne, konsekwentne, logiczne, z pozytywnym skutkiem poddają się weryfikacji przez pryzmat logiki i wskazań doświadczenia życiowego. Drobne nieścisłości przemawiają za przyjęciem, iż zeznania świadków były składane spontanicznie i nie zostały wcześniej uzgodnione. Godnym podkreślenia jest, że świadkowie jako osoby obce dla oskarżonego, nie mieli powodu, by relacjonować zdarzenia niezgodnie z prawdą. Dlatego też, zdaniem Sądu, świadkowie przedstawili obiektywnie przebieg zdarzeń.

Okolicznością nie mogącą budzić jakichkolwiek wątpliwości, że K. D., w chwili kierowania wyżej wymienionym pojazdem, znajdował się w stanie nietrzeźwości.

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż oskarżony w czasie bezpośrednio poprzedzającym prowadzenie samochodu spożywał alkohol w postaci whisky. Wynika to wprost z zeznań świadków M. G. (1) oraz K. K. (2).

Potwierdzenie tej okoliczności stanowią również zeznania świadków B. K. (k. 33v - 34 akt sprawy) oraz Z. K. (k. 34v - 36 akt sprawy).

B. K. zeznał, iż w dniu 4 listopada 2015 roku pełnił służbę ze Z. K.. W godzinach wieczornych, dyżurny Komendy Powiatowej Policji w B., poinformował ich o uszkodzeniu znaku drogowego oraz barierki ochronnej przy ulicy (...) w B.. Przybyli na miejsce funkcjonariusze, podczas rozpytania świadków zdarzenia ustalili, iż pojazdem, który spowodował przedmiotowe uszkodzenia, jest samochód osobowy marki A. (...), koloru srebrnego. Kierowcą wyżej wskazanego auta był mężczyzna, a pasażerką kobieta o blond włosach. Następnie, policjanci udali się na patrol pobliskich ulic, celem odnalezienia tego pojazdu. Na ulicy (...) II odnaleźli zaparkowany samochód marki A. (...) koloru srebrnego, posiadający widoczne uszkodzenia, w postaci zarysowań po obu stronach tylnego błotnika oraz uszkodzeń tylnej osi, wskazujących, iż pojazd ten brał udział w kolizji. Obok samochodu znajdowały się dwie osoby – K. D. oraz K. K. (2). Osoby te podały, iż nic im nie wiadomo o kolizji, natomiast kierowcą auta jest ich znajomy. Funkcjonariusze przystąpili do zbadania stanu trzeźwości K. D. i K. K. (2) urządzeniem elektronicznym A.. Badanie wykazało, iż K. K. (2) była trzeźwa, natomiast K. D. znajdował się w stanie nietrzeźwości. Wobec tego funkcjonariusze zabrali K. D. do Posterunku Policji w B. w celu przeprowadzenia badania urządzeniem stacjonarnym Alkometr. Badanie potwierdziło, iż mężczyzna był nietrzeźwy, jednak nadal utrzymywał, iż to nie on kierował pojazdem. Następnie, policjanci odwieźli

K. K. (2) do domu, a K. D. na miejsce postoju pojazdu marki A. (...), by jak twierdził, zaczekać na kolegę, który jest kierowcą.

Z. K. w całości potwierdził relację przedstawioną przez B. K., przy czym nadmienił, iż osobą zgłaszającą uszkodzenie barierki ochronnych i znaku drogowego był K. O., zamieszkały naprzeciwko miejsca zdarzenia. W rozmowie z funkcjonariuszami podał on, iż był naocznym świadkiem zdarzenia, które miało miejsce około 10-15 minut przed przyjazdem patrolu policji. Wskazał, iż samochód osobowy marki A. (...) uderzył w barierki po czym odjechał. Kierowcą był mężczyzna, natomiast pasażerem kobieta o blond włosach. Podczas oględzin miejsca zdarzenia policjanci uzyskali informacje od przechodniów, iż na niezabudowanej posesji przy ulicy (...) II zaparkowany jest uszkodzony samochód osobowy marki A. (...).

Depozycje B. K. oraz Z. K. są spójne i konsekwentne, wzajemnie się uzupełniają oraz z pozytywnym skutkiem poddają się weryfikacji przez pryzmat zasad logiki oraz wskazań doświadczenia życiowego. W konsekwencji Sąd uznał je za wartościowy materiał dowodowy, który mógł stanowić podstawę ustaleń faktycznych poczynionych w sprawie. Podkreślić należy, iż funkcjonariusze nie znali wcześniej oskarżonego, a w dniu zdarzenia zetknęli się z nim przypadkowo, wykonując rutynowe czynności służbowe, i nie mieli żadnego powodu ku temu, by go pomawiać, a przy tym przedstawić przebieg zdarzenia niezgodnie z rzeczywistością.

Okoliczność dotycząca stanu nietrzeźwości wynika również z innych dowodów zgromadzonych w sprawie, a mianowicie z protokołów z przebiegu badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym (k. 3 załącznika do aktu oskarżenia „materiały związane z kwestią odpowiedzialności oskarżonego wyselekcjonowane na podstawie art. 334 § 1 k.p.k.”).

Nadto okoliczności popełnienia zarzucanego czynu potwierdza notatka urzędowa (k. 2 załącznika do aktu oskarżenia „materiały związane z kwestią odpowiedzialności oskarżonego wyselekcjonowane na podstawie art. 334 § 1 k.p.k.”) sporządzona przez funkcjonariusza po zatrzymaniu oskarżonego.

Kierując się jednoznaczną wymową powołanego wyżej materiału dowodowego Sąd przyjął, iż zarówno wina oskarżonego, jak i okoliczności popełnienia zarzucanego mu czynu, są bezsporne i nie budzą jakichkolwiek wątpliwości.

Jest zatem niewątpliwym, iż oskarżony w dniu 4 listopada 2015 roku około godziny 22.20 na drodze publicznej ulicy (...) w B. prowadził pojazd mechaniczny – samochód osobowy marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości, to jest posiadając 0,55 mg/dm³ i 0,52 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu. Swoim zachowaniem wypełnił więc znamiona ustawowe czynu z art. 178a § 1 k.k.

Oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu z winy umyślnej. Miał niewątpliwie świadomość stanu nietrzeźwości, co jednak nie skłoniło go do rezygnacji z kierowania pojazdem mechanicznym na drodze publicznej.

Rozważając stopień społecznej szkodliwości czynu należy uznać, iż był on znaczny. Fakt prowadzenia pojazdu mechanicznego przez osobę będącą w stanie nietrzeźwości, stwarza realne zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym dla innych jego uczestników. Z uwagi na dużą ilość wypadków drogowych, spowodowanych przez nietrzeźwych kierowców, które bardzo często kończą się tragicznie, już samo kierowanie pojazdem w stanie nietrzeźwym stanowi zagrożenie dla innych uczestników ruchu i powinno być oceniane szczególnie surowo.

Powszechnie wiadomym jest, iż kierowca poruszając się w takim stanie ma ograniczoną możliwość prawidłowego reagowania na występujące sytuacje i naraża na niebezpieczeństwo nie tylko siebie, lecz przede wszystkim innych uczestników ruchu drogowego.

Ponadto za okoliczność obciążającą Sąd uznał fakt, iż K. D. był już karany sędownie (k. 8) oraz znajdując się w stanie nietrzeźwości przewoził pasażera. Sąd nie dopatrywał się przy tym, żadnych okoliczności łagodzących.

Rozważając dyrektywy wymiaru kary, za karę adekwatną do stopnia winy, stopnia społecznej szkodliwości czynu, odzwierciedlającą cele kary w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa oraz spełniającą rolę zapobiegawczą, a przede wszystkim wychowawczą względem oskarżonego, Sąd uznał karę 100 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych.

Wymierzając oskarżonemu tę karę, Sąd miał też na względzie stopień winy oskarżonego oraz stopień szkodliwości społecznej czynu, na którego ocenę miał wysoki stan nietrzeźwości kierowcy.

Zgodnie z przepisem art. 42 § 2 k.k. został nałożony na Sąd obowiązek orzeczenia zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych albo pojazdów mechanicznych określonego rodzaju, jeżeli sprawca w czasie popełnienia przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji był w stanie nietrzeźwości.

Orzekając o wymiarze tego środka karnego Sąd miał na względzie przede wszystkim stwierdzony stan nietrzeźwości sprawcy, przekraczający kilkakrotnie ustawowy próg oraz wywołany jego zachowaniem stopień zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Sąd przyjął, iż te względy oraz okoliczności popełnienia przestępstwa uzasadniają orzeczenie zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych objętych prawem jazdy kategorii B na okres 3 lat.

Środek karny w orzeczonym wymiarze właściwie odzwierciedla charakter i stopień naruszenia elementarnych norm obowiązujących w ruchu drogowym i w ocenie Sądu zapewni, iż oskarżony w przyszłości doloży wszelkich starań, aby ustrzec się przed ich ponownym złamaniem.

Zgodnie z dyspozycją art. 43 § 3 k.k. Sąd zobowiązał oskarżonego do zwrotu dokumentu uprawniającego do prowadzenia pojazdu do Starostwa Powiatowego Wydziału Komunikacji w B., stwierdzając, iż do chwili wykonania tego obowiązku okres, na który orzeczono zakaz, nie biegnie.

Na mocy art. 43a § 2 k.k. Sąd orzekł środek karny w postaci świadczenia pieniężnego w kwocie 5.000 (pięciu tysięcy) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej. Sąd uznał, iż tego rodzaju rozstrzygnięcie powinno dodatkowo ugruntować w społeczeństwie przekonanie, że kierujący pojazdami w stanie nietrzeźwości nie są traktowani pobłaźliwie, a spotykają się z właściwą represją karną. Wskazane wyżej środki karny Sąd orzekł w najniższej dopuszczalnej wysokości, a jednocześnie jego orzeczenie było obligatoryjne.

O kosztach postępowania orzeczono na mocy art. 626 § 1 k.p.k. i art. 627 k.p.k., a o opłacie na mocy art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.).

Sędzia